

Karanlık Bir Veda

– Toprak · 16 Mart 2010

Bilmeliydik sonunu...
Bilmeliydik sevgilim!
Yanan közlerimiz alevlenmeden,
Sönmeliydi ateşimiz..
Sönmeliydi!

Seni, kainatın sırta kadem basan efkarlı şairlerine emanet ediyorum. Ben gidiyorum. Kendini yazdırmak için didinen, o kadar çok sözcük var ki! Yazamıyorum... Sokaklar ayaz kesiyor. İklim, güneşi bile üşütüyor. Bense çırılçıplağım. Yakamoz mavisini, sarpa saran düşlerimizi ve en önemlisi aşkı sana bırakıyorum. Ben, artık susuyorum!

Sevda...
Ya bir düştür,
Ya da çok güçtür.
Zehirli çiçeklerden bir demet,
Yüreğimizi ısıtan sarımsı ahenk!...
Susuyorum hepsine...
Susuyorum!

Sokaklar, bu yalnızlığa üşüyecek. Şeytan, ayrılığa adaklar adadı. Bu sabah tüm kentler yalnızlık kokacak. Burnunuza taze ekmek kokusu gelmeyecek. Baharın alaycı gülümsemelerini göremezsiniz. Okul çocuklarının kahkahalarıyla başınız ağrımayacak. Bugün, Balıkesir yalnızlığı giyinecek. Tren garlarında ki o gürültülü bekleyişler, yerini mahsun bir özleme bırakacak. Herkes, mutluluk kırıntılarından hak ettiği kadarını sindirebilirmiş. Bize sunulan mavilik, denizimiz gözyaşı renginde dalgalanıncaya kadarmış! Son kibrit çöpünü ateşliyorum. Susuyorum!

Bir ayrılığın ilk günü! Eskiden başka renkte yazardım. Şimdi dallarım hangi bahara soyunacak? Seni basit merhemlerle kurutamam. Sevgin yağız delikanlıların çulsuzluğuna benziyordu. Bazen aksi; bazense gıdısıyla oynanan bir bebeği güldürmek gibiydi. Bu hicran yarasına hangi güvercin pisler ki? Hangi güvercin özgür kanatlarıyla yarınlara isyan eder?

Yağmur sesi bile kırılıyor içimde...
Alazım, isimsizim, yitikliğim!
Şimdi üşümez mi ellerim...
Üşümez mi baharın gürültüsünde?

Nasıl başlayıp bittiğini anlatmaya dilim varmıyor. Bir eşkiyanın deli fişegine vuruldun. Şimdi sensiz yüreğim atış poligonlarına dönecek. Deli kısraklar, yeşil çimenlerimin üzerinde kükreyecek. Gözyaşlarıyla ıslatamadığın kirli duygularım, her gün yumruğunu sıkıp yüreğimi ağlatacak. Bu gece iki can, bir kadehte son kez sarhoş olacağız. Aşkın kurşunu renginde, sadece gölgemizle sevişerek biteceğiz!!!

Belki de...

Kelebek ömrü kadar sevmeliydik,

Küsmeliydik belki de...

Küsmeliydik gün yirmi dördü gösterdiğinde.

İpek böcekleri gibi kozamıza sadık olmak yerine,

Bir fahişe misali kaybolmalıydık ömrümüzde.

Güneş uykusundan uyandığında, ardımda sigaramın dumanını bırakarak kaybolacağım. Asya'nın al yazmasını, İlyas gibi boynuma dolayamadım. Yüreğini, Tahir'in Zühre'yi günaha davet eden bakışlarından daha beter yaktım. Artık hudut kapımda ki binlerce mülteci, lirik şiirlerimde derman arayacak. Düşlerime bile düşman kesileceğim. Yüreğimde kıyametler kopacak. Bahçelerimde taze tomurcuklanan meyvelerim solacak. Gidiyor musun isimsizim? Ben, senin tütsünle aydınlanmayan gecelerde ölemem! Pencereimin kenarına çiğ taneleri dünemiş. Gözlerim ayaz kesiyor. Yokluğunda, ilk sarhoşluğumun acımsı tadını hissediyorum. Susuyorum!..

Güllerin sesi...

Güller öksüz kalacak şimdi!

Siren sesleri çalıyor avazı çıktığı kadar,

İlahlarına kavuşuyor yarasalar.

Bir ayakkabının bağacıkları gibi hayat...

Çözüldükçe daha zor birleştirmesi.

Biz bir bütün olmadık. Enkaz altından gelen sellerle savrulduk. Gecenin pembe düşleri bize göre değildi. Kalın tomrukların hakkından, ancak ince bir çıra tanesi gelebilirdi. Gözlerimin zehrini, senin ay ışığı saklı gecelerine indirdim. Bu boranlarda savrilmaya hakkın yoktu. Bedenim kaç sevgiliye mezar oldu. Gel gör ki; bir seni diriltebilirdim. Olmadı!...

Otobüslerin kalın camları bizi ayırsın isterdim. Boşuna bakma;aşk bu cihanda tükenmiş. Sen yeni bir cumhuriyet kurmayı istedin. İhtilallerim, bedenini yorgun baharlara sürgün ederdi. Antakya'nın gün batımları şimdi bensiz daha bir tutkulu olacak. Ateş böceklerinin ninnisini, yıldızların seramonisi zannedeceksin. Sarı dallarını sevda okşayacak. Gözlerinde kahverengi masallara yer açacaksın.

Biliyorum...

Senin yerin dolmayacak der gibisin.

Kucaklar özlemim aşkını,

Dar geçitlerde yine alacaksın canımı.

Bir delikanlının toy sakallarında bıraktık sevdayı,

Gürül gürül çağlamadan bir şelale misali,

En keskin jiletlerle dokuduk aşkı!

Dilim söylense de, yüreğim ayrılık vaktine inat susuyor! Bahtsız ormanlarımda karanfıl kokusunu içime çekiyorum. Seni yüreğimin çarmihına germeden gidiyorum. Korsan bir eylemde, birbirini öldüren iki failiz. Dilimde söyleyemediğim, notaları kırık türküm olarak kalacaksın.

Birazdan ezan seslerinin ardından köpekler ulumaya başlayacak. Ben, yüreğime yasaklanan kokun uğruna, horoz sesi bölmeden ayrılığımızı isimsizime veda edeceğim.Gölgeleri öldürerek, yalınayak dolaşma vakti gelmiştir. Mevsim hazan, mevsim ayrılık kokuyor! Susuyorum...Gidiyorum!!!

"Sadece trenler, otobüsler geç kalmıyordu birbirine...Bak insanlarda geç kalabiliyormuş!"

Gördüm...Yaşadım...Tattım...

Hoşçakalın....

Kamil Uysal